

Tugthuset. Tanken paa hans Synd havde næsten knust hende, Meddelelsen om den afsagte Dom slog hende ikke til Jorden. Hun rejste sig som i en Højtidsstund, foldede sine Hænder og udbrød: „Jeg takker dig Gud, at min Søn faar Lejlighed til at udsone sin Brøde“. Hvad mon de Herrer Forfattere mener om en saadan Kærlighed? Er den snæver og egenkærlig? Tror de, at en saadan Moder har fældet færre og mindre bitre eller ømme Taarer over Sønnen i hans Straffetids Aar, end der vilde være fældet af Mødre, der kun har Øje for Lidelsen, men ikke ser vidt nok til at forstaa Løftelsen.

Jeg har kendt en anden Moder, hvis 5 Sønner fandt Heltedøden i Kamp mod vore Fjender. Da Budskabet kom om den sidste Søns Død, modtog Moderen det med det Udbrud: „Havde jeg 5 Sønner tilbage, jeg gav dem alle til Fædrelandet“. Det er den Slags Moderkærlighed, der fostrer kraftige og ædle og store Mænd.

Det er den Slags Moderkærlighed, der glimtvis kommer til Udbrud hos Manne. „Tak du Gud, at det er gaaet saaledes“, udbryder hun, da hun finder Sønnen nedbøjet over at være forladt af en Kvinde, som ikke var en brav Mands Kærlighed værd. Og saa dømmes stakkels Manne egenkærlig og smaalig, netop da hendes Kærlighed har vist sig størst og sandest. — Hun skulde naturligvis have ynket Sønnen og kælet for ham, hun burde slet ikke have haft mindste Syn for, at han i Grunden havde vist sig meget lille ved saaledes at lade sig indspinde i en daarlig Kvindes Garn. Hvad skal en Moder med Kritik og Livsanskuelse, hun skal kun føle for det, der i Øjeblikket foreligger, at lide med Sønnen er hendes eneste Pligt.

Kan der tænkes større Lidelse end en Moders med en Søn i Tugthuset? Kan man forestille sig en dybere Smerte end Moderens ved den sidste Søns Død? Sligt kan kun bæres gennem det højeste Syn paa Livet og ved den dybeste og sandeste Kærlighed. Naar Lidelsen betragtes som et Led i en højere Ides Tjeneste, saa er en Moder stor, naar hun straks erkender det og ser bort fra sit Barns og sin egen Lidelse. Ja, sin egen Lidelse! Vi, som er gamle, vi ved saa godt, at hvad Skuffelse og Smerte end Livet har bragt os paa vor egen Konto, saa er der dog ingen beskere Skaal at tømme end den, der bydes os ved vore Børns Lidelser og Kampe.

Man kan være uenig om det foreliggende Livssyns Berettigelse, men smaaligt og egenkærligt kan det aldrig være, naar en Moder ser ud over sit Barns Lidelse af højere Grunde.